

8 Δεκεμβρίου 2014

Ιερομόναχος Νικόλαος Γρηγοριάτης

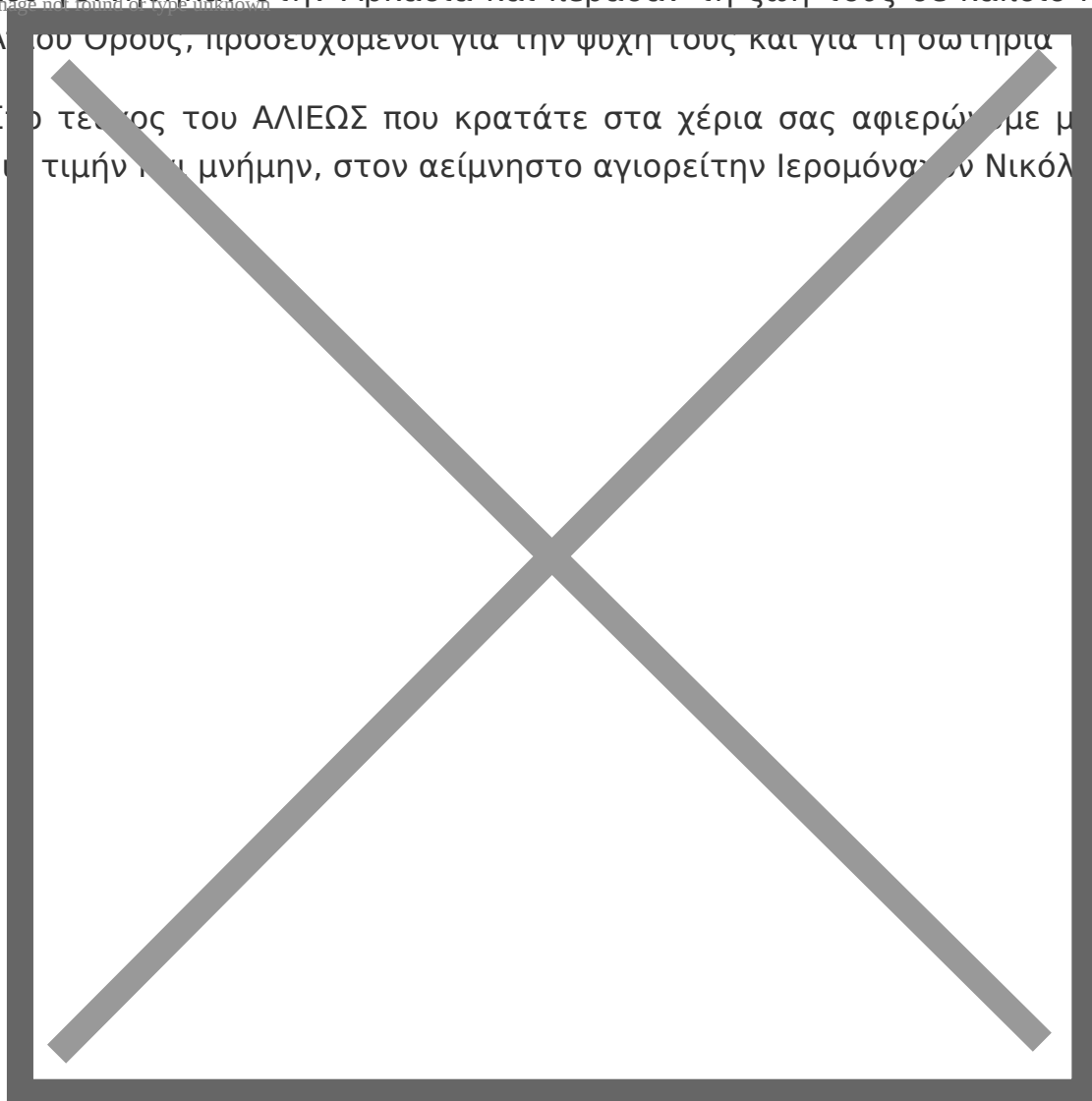
/ [Συναξαριακές Μορφές](#)

Image not found or type unknown

Κατά καιρούς στις σελίδες του περιοδικού μας καταχωρούμε αγιορείτικες μορφές που γεννήθηκαν στην Αρκαδία και πέρασαν τη ζωή τους σε κάποιο Μοναστήρι του Αγίου Όρους, προσευχομένοι για την ψυχή τους και για τη σωτηρία του κόσμου.

Στο τεύχος του ΑΛΙΕΩΣ που κρατάτε στα χέρια σας αφιερώνω με μερικές σελίδες, εκτίμηση και μνήμην, στον αείμνηστο αγιορείτην Ιερομόναχον Νικόλαον Κάνταρον.

Γεννήθηκε

στο χωριό Καπαρέλλι της επαρχίας Μαντινείας Αρκαδίας στις 10 Ιουνίου του 1911.

Ήτο ο τέταρτος από τα δέκα παιδιά των ευσεβών γονέων του, Ευαγγέλου και Βασιλικής. Τα μεγάλα αδέλφια του επρόκοψαν στην Τρίπολι με την παρασκευή και πώλησι κυρίως γαλακτοκομικών προϊόντων, τα οποία είναι γνωστά μέχρι σήμερα με την επωνυμία «Άφοι Κάνταρου». Ο μικρός Κωνσταντίνος επέδειξε ιδιαίτερη κλίσι στα γράμματα, γι' αυτό στο Δημοτικό, το οποίο τελείωσε στο χωριό του, ήτο ο πρώτος μαθητής. Την ίδια επίδοσι είχε και στο Γυμνάσιο της Τεγέας. Όμως δεν προχώρησε για ανώτερες σπουδές, παρά τις συνεχείς συστάσεις του δασκάλου του Δουνούκου προς τον πατέρα του.

Κάποια φορά ήλθε στα χωριά της Τεγέας ένας αγιορείτης μοναχός, καταγόμενος από το χωριό Βουνό της Τεγέας. Ονομαζόταν Αβέρκιος και κατοικούσε σε κάποιο Κελλί των Καρυών. Γνωρίσθηκαν με τον νεαρό τότε Κωνσταντίνο Κάνταρο και τον παρέλαβε μαζί του στο Άγιον Όρος το 1929, σε ηλικία 18 ετών, αφού του υποσχέθηκε ότι θα τον βοηθήση να σπουδάση στην Αθωνιάδα Σχολή. Αντί να βρεθή στα θρανία της Σχολής, βρέθηκε στα στασίδια μιας μικράς Καρυώτικης Μονής, όπου εκάρη μοναχός, λαμβάνοντας το όνομα Αβέρκιος. Το Μονύδριο αυτό ήτο το Κελλί των Αρχαγγέλων. Εκεί ανάμεσα σε μια μικρή συνοδιά άρχισε τους μοναχικούς του αγώνες, διότι επίστευσε στα λόγια που του είπαν ότι ο μεγαλύτερος σκοπός του ανθρώπου είναι η σωτηρία της ψυχής του. Όμως ποτέ δεν ξέχασε την μυστική του επιθυμία για μόρφωσι και παιδεία.

Στο Κελλι αυτό ζούσαν μαζί έξι Αδελφοί με Γέροντα τον μοναχό Αβέρκιο. Οι υπόλοιποι ήσαν ο παπα-Γιώργης, ο παπα-Γαβριήλ, οι μοναχοί Νεόφυτος και Κοσμάς και τελευταίος ο ίδιος.

Παράλληλα με τα μοναχικά τους καθήκοντα, τα οποία επιτελούσαν με αυστηρότητα, ησχολούντο και με την γεωργία. Ο Γέροντας τους, μοναχός Αβέρκιος δέν υποχωρούσε στις διατάξεις των καθημερινών τους ακολουθιών και του προσωπικού τους κανόνος της προσευχής. Ιδιαίτερα την Μεγάλη Τεσσαρακοστή την περνούσαν, κατά την τάξιν, με αλάδωτο, πλην Σαββάτου και Κυριακής, άσχετα αν κάποιος από την συνοδιά του ήτο άρρωστος, καχεκτικός ή αδύναμος. Δεν χωρούσε οικονομία. Γι' αυτό και έλεγε στα Καλογέρια του. «Καλλίτερα να σας θάψω παρά να σας κολάσω καταπατώντας τις νηστείες της Εκκλησίας μας». Στην εποχή τους, 1935, ο κανόνας του μοναχού ήτο σε όλους σταθερός. Έπρεπε κάθε εικοσιτετράωρο να κάνη ο μοναχός 300 εδαφιαίες μετάνοιες και 12 κομποσχοίνια των 100 κόμπων.

Στο Κελλί των Αρχαγγέλων έμεινε μέχρι το 1940. Μετά έμεινε επτά χρόνια στο Κελλι της Αγίας Τριάδος Καρυών μαζί με τον μοναχό Κοσμά, καταγόμενον από το Παλιοχώρι Κυνουρίας, αυστηρόν και ενάρετο μοναχό, ο οποίος εκοιμήθη οσιακώς το 2000.

Κατόπιν, μετά από πολλούς πειρασμούς που είχε από παραδελφούς του, ανεχώρησε και για 3 χρόνια έμεινε στο Γρηγοριάτικο Κελλί, του Αγίου Νικολάου, που είναι στην περιοχή Κομμένους των Καρυών.

Όταν μπήκε στην Μονή Γρηγορίου το 1950, Γέροντας της Μονής ήτο ο αρχιμανδρίτης παπα Βησσαρίων. Καταγόταν από το Γεράκι της Σπάρτης, ωνομαζόταν Παναγιώτης Μίχας και ήλθε νέος να μονάση, αφού άφησε τις ιατρικές του σπουδές.

Μετά από δύο χρόνια ο μοναχός Αβέρκιος εκάρη μοναχός μεγαλόσχημος λαμβάνοντας το όνομα Νικόλαος. Εν συνεχεία χειροτονήθηκε διάκονος και ιερέυς στο Κελλίον του Αγίου Ανδρέου Νέας Σκήτης από τον εφησυχάζοντα τότε στο Όρος ασκητικό Επίσκοπο Μιλητουπόλεως Ιερόθεο, πρώην Μητροπολίτη Κορυτσάς.

Ο π. Βησσαρίων, συνήργησε και ο π. Νικόλαος έλαβε το αξίωμα του Προϊσταμένου, όπου εργάσθηκε επί 10 χρόνια. Παράλληλα εργαζόταν και σαν παρηγουμενιάρης. Κατόπιν παραιτήθηκε από το διοικητικό του αξίωμα, ένεκα διενέξεων με άλλον Προϊστάμενον και εργάσθηκε, κυρίως σαν Προσφοράρης και Βηματάρης ή ξεναγός στο μουσείο της Μονής. Καθήκοντα Εφημερίου επιτελούσε μέχρι το 1976, οπότε και οικειοθελώς παρητήθη, λόγω υπερκοπώσεως και ορίου ηλικίας. Μάλιστα έλεγε. Εγώ υπηρέτησα, ας υπηρετήσουν και οι νεώτεροι.

Αγαπούσε πολύ τις Ακολουθίες μέχρι την τελευταία ημέρα της ζωής του. Εάν τον έπαιρνε ο ύπνος στην εκκλησία, επέστρεφε κατόπιν στο κελλί του και διάβασε από το σημείο που αποκοιμήθηκε για να μη χάνη τα βαθειά νοήματα των τροπαρίων και ευχών.

Τα βράδυα, συχνά περίμενε τους δυο-τρεις γειτόνους αδελφούς του, να τον χαιρετίσουν. Μας ρωτούσε με την ερώτησι: «Πως πας;» Είχε την συνήθεια να εξομολογείται κάθε στενοχώρια του σχεδόν σ' όλους τους αδελφούς, που θα του έδειχναν λίγο ενδιαφέρον και αγάπη.

Πριν αναχωρήσω μου φώναζε στ' αυτιά μου δυνατά: Αύριο να με κτυπήσης... τ' ακούς; Και εννοούσε να του κτυπήσω την πόρτα να κατέβη στην Ακολουθία. Αλλά δυστυχώς δέν τον εύρισκα μέσα. Σπανίως καθυστερούσε. Μάλλον μ' αυτή την σπουδή του για τις Ακολουθίες εδίδασκε εμάς.

Είχε πολλά επιτραπέζια ωρολόγια. Άλλα ήταν κουρδιζόμενα και άλλα νεώτερα - ηλεκτρονικά. Τα κούρδιζε και τα τακτοποιούσε όλα, περίπου δέκα, ώστε να αρχίση να κτυπά το καθένα κάθε δέκα λεπτά, περίπου δυο ώρες πριν αρχίση η Ακολουθία... Για κάθε ασφάλειά του, μήπως και τον πάρη ο ύπνος, μετά από τόσα ξυπνητήρια, ειδοποιούσε και τον γείτονα αδελφό. Γι' αυτό, τελικά, αυτός με ξυπνούσε και με παρακινούσε να ευρίσκομαι σαν κι αυτόν εγκαίρως στην εκκλησία. Από της πλευράς αυτής τον ευχαριστώ, διότι με βοήθησε να ξυπνώ ενωρίς...

[Συνεχίζεται]